

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Телеф. Редації: 29-41.
Друкарні: 29-26.
В СПРАВИ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

Праця цієї установи мала би допомогти не лише молоді, якби могло на перший погляд

адаватися, але всьому національному життю. Зайнятися цим могла б окрема комісія з делегатами Наукового Товариства ім. Шевченка, Ревізіонного Союзу Українських Кооператив, „Рідної Школи“, Товариства Прихильників Освіти і т. п. Такі установи є скрізь по Західній Європі і на них можна би взоруватися.

Справа пекуча, бо в часі, коли в нас ростуть фаланги кваліфікованих безробітних, чужинці все ще тягнуть з нас мільйони.

III.

Сучасні молоді інтелігенти-безробітні є — по вдачі, по психіці — двоякого роду: одним треба конче готових посад, інакше вони не уявляють собі життя. Не знаю, як їм можна поради. Другі це ті, що почувають у собі стільки сили, що могли би створити собі самі варстат праці.

Могли б, але не можуть. Не тому, що до цього нездатні, а тому, що минула романтична доба капіталізму, коли мільйони можна було зробити на кожному кроці, починаючи від продавання газет на вулиці та чищення чобіт. Зрештою дещо з цього остало без зміни: ця дорога й нині добра, але її треба починати на 8 чи 10-ому році. Це знає кожний економіст. Коли ж батьки в тому часі не посилають дитини у світ, але до гімназії, роблять її в 9/10 випадках нещасливою на ціле життя. Коли ж хтось скаже університетському абсолювенту, щоби створив сам собі варстат праці — без сотика, той хіба собі кепкує з нього.

Громадянство повинно допомогти таким людям створити варстат праці в своєму власному інтересі. Це ріжниця „помогти створити“ і „створити“.

Ось приклад: В місті С. існує п'ять жидівських фабрик содової води, що літом розходиться мабуть через Пов. Союз Кооператив до наших кооператив, яких є в цьому районі поверх трицять, від 20—150 пляшок денно до одної кооперативи. Напевне бодай одне українське виробництво встоялося би. Живе там молодий чоловік Л., якому важкі матеріальні умовини не дозволили покінчити експертової академії. Зайнявся би цим, міг би прожити, алеж треба йому грошей на уладження. Не так і багато: 150 доларів. Хто позичить? Ні один український банк. Це, мовляв, чоловік без імені, позичка не на гіпотечку і т. д. Жиди? Так, але на лихварські відсотки, що скорше чи пізніше зруйнували б підприємство. Коли піде до банку старший громадянин, з іменем, дістане позичку багато легше. Грає тут знову роллю справа довіри кредитора. Треба відбудувати це довіря до довжників, яким позичений капітал дозволив би творити собі варстат праці. Здоровий, довгоречинцевий кредит мусить стати основою під творення нових піль заробітку. Тут входив би в гру застав машин, варстатів і т. д., як гарантія звороту позички.

В протилежному разі молодий чоловік буде ходити голодний, його „біда і нерви“ спричинять лихо цілому громадянству, п'ять жидів буде далі постачати „лімунадку“ українським кооперативам, а той чи інший радник, прочитавши на „Бесіді“ передовицю в газеті, напевно не придумав ні одному молодому чоловікові варстату праці.

Це повинні зрозуміти старші, ті, що претендують на почесне імення батьків народу, й ціле громадянство. Бо „це під теперішню хвилю, чи не найбільший громадянський обов'язок“

Мр. Е. Ю. Пеленський.

Зміна адреси і зол. Можна прислати пошто-
вими марками.

Безробіття в Італії.

Італійський уряд борючись донедавна з безробіттям досить простим способом. Приділяв безробітних до фашистської міліції, удержував до держави. Коли ж число безробітних перейшло 200 тисяч, уряд занехав цей спосіб і думає про публічні роботи на великі розміри.

Недавно оголошено статистику, з якої виходить, що в серпні зросло число безробітних до 700 тисяч. В це найбільше число безробітних, яке зареєстровано взагалі в Італії.

Безсильність Союзу Народів.

На засіданні господарської комісії зібрання Лиги 18. ц. м. всі промовці ствердили повну неадапту дотеперішніх спроб Союзу Народів в ділянці господарської політики, особливо в справі усунення митних переторід і господарського зближення між народами. Всі промовці домагалися, щоби занехати дотеперішні методи й зайнятися найважливішими господарськими проблемами в іншому дусі та іншими методами.

„Век Нови“ теж „ревеляціонує“.

Як то погоня за сенсацією може звести на манівці самоосміщення

Захоплений манією „ревеляцій“ усяких „Курерків“, рішив і львівський „Век Нови“ докинути свої чотири сотики. В числі з 20. ц. м. під курерковим наголовком „Документи говорять“ поміщує фотографічну відбитку листа д-ра Евгена Петрушевича до президії УНДО швидко після повстання цього останнього, бо у вересні 1925 р., який торкається конфлікту, що виринув від першого дня існування УНДО поміж цією партією і д-ром Е. Петрушевичем на тему компетенції політичного зверхництва і репрезентації. Оголошений лист „Век Нови“ вважає запереченням того, що „Діло“ писало в цій матерії кілька днів тому, коли тимчасом навіть кожний напів грамотний читач добачить у тексті листа саме потвердження становища „Діла“. Документ, оголошений у „Веку“, звучить буквально так:

До Хвальної Президії Українського Національного Об'єднання у Львові:

Отсим маю честь ствердити одержання цінного письма з дня 10. вересня с. р., яким Хвальна Президія УНДО зволіла повідомити мене про рішення Центрального Комітету з дня 5. с. м. увійти зі мною в переговори тільки на підставі, що керуюча влада останеться в руках проводу УНДО, а закордонне представництво має бути тільки його еманцією на правах закордонної установи з тим, що провід УНДО має надавати напямні політичні і має право установлення бюджету закордонного представництва, питаючи лише, чи я згідний вести переговори на сій базі з Хвальною Президією, а на випадок згоди визначити есентуально стрічу між 20. а 25. с. м.

У відповідь на се пропозицію прошу прийняти до ласкавого відома, що становище Президента Української Національної Ради З. У. Н. Р. накладає на мене обов'язок представництва усіх західно-українських земель, які остають під ріжними займанщинами, та цілість їх населення, і що провід закордонного заступництва партії „Українське Національно-Демократичне Об'єднання“ міг би я прийняти тільки на такій підставі і під такими умовами, які не стояли б в суперечності з кругом ділання і завданнями, зясованими в моїм, пересланім Хвальної Президії УНДО, проекті правильного, а саме головно в уступах 4., 5., 1, 2. — При сім зазначаю, що мій правильник займається питанням унормування співпраці закордонного політичного Центра Зах. України з УНДО в дусі взаємного порозуміння, а організація закордонного Центра подумана так, що вплив і значіння національно-державницьких стремлень і напямних УНДО являються без сумніву загарантовані.

Колиб Хвальна Президія взявши під увагу сю мою відповідь, вважала б побажаною стрічу своїх Делегатів зі мною для ведення устних переговорів, то я є готов по одержанню телеграфічної відомості про згоду, очікувати п. п. Делегатів дня 30. с. м. у Данцігу. —

З поваженням

Д-р Петрушевич

21. 9. 1925.

Повищий документ нічим не обтяжує і не вводить у стан заклопотання перед ніким ні Українського Національно-Демократичного Об'єднання, як партії, ні поодиноких його діячів, а так само зовсім не перчить тому, що ми писали й твердили в „Ділі“ з 15. вересня ц. р. А там ми писали: „Наскільки нам відомі початки й історія УНДО, то ми можемо ствердити, що саме УНДО в 1925 р. передовсім тому повстало та сформувалося, щоби українську національну політику в Галичині звільнити від впливів усяких емігрантських груп та їх провідників, які бажали мати в ній децидуючий голос“. Трохи далі у тій же статті стояло: „Нема сумніву, що поодинокі емігрантські групи могли хотіти колись кувати для себе політичний капітал при допомозі УНДО, але це їм цілковито не вдалось“.

І так не вдалось, бо до ніякого порозуміння між УНДО-м і през. Петрушевичем ніколи не прийшло, дарма що на цю тему йшла переписка. Переписка з б. президентом Української Національної Ради це хіба ніяке пониження для УНДО ні тим більше ніякий нетакт з його сторони.

Опублікований лист є черговим наглядним покажчиком тієї просто перверзної політичної ментальності деяких санацийних польських діячів, що безкритично використовують проти українців навіть речі, які по суті є негідними уваги дурницями, при чім роблять це в тій найгіршій вірі, що добре прислугуються польській справі. Прикро, що в данім випадку дав себе завести під один капелюх з „Ілюстрованим Курером Цодзеним“ і старий керманіч „Веку Нового“ ред. Лясковіцький. Якби він був трохи довше над тим документом подумав, був би мабуть не втяв такої дурниці та й не опубліковував цього листа з 1925 р. на те, щоби в 1931 р. „відтяжати польсько-українське напруження“. Крім того був би не висипав стільки негідної лайки на наш орган, як це зробив, йдучи на дешеву сенсацію та підлаючись цілком волі відомих львівських чинників, в інтересі яких є тільки цдкування на українців, а які напевно змогли б редактора „Веку Нового“ засипати ревеляційними листами навіть з ділянки найінтимнішої переписки поміж членами деяких українських родин.

Бунт в англійській флоті.

Одна з найбільших сенсацій останнього десятиліття.

У вівторок вчором британська адміралія видала короткий комунікат, що на ґрунті зменшення платень у війсьній маринарці Вел. Британії, серед частини мужиків на кораблях атлантійської флотії повстав „неспокій“, в наслідку якого адміралія перервала маневри флотії та відкликала кораблі до пристаней, щоби перевести дохідження, наскільки можливо алагіднити рішення про редукцію платень. На слідуючий день, і зреду, відбулося у цій справі надавичайне з'явлення англ. кабінету ради міністрів. А знову слідуючого дня, в четвер, міністр маринарки (лорд адміралії), сер Остен Чемберлен, відчитав у палаті громад наказ, висланий до англ. флотії, в якому каметься про алагіднення редукції платень та звертається увагу морякам, що „можна дальшу відмову виконати наказ, адміралія буде трактувати агідно з постановами закону, який каже про дисципліну“.

Одночасно Мекдональд дав пояснення про проект знижки платень у маринарці ще за попереднього кабінету та про стан редукції платень у сухопутній армії і поліції. Одночасно приїхали до Лондону контрадмірала — командири трьох найважливіших портів військової флотії на берегах англійських островів, щоби під проводом головного команданта атлантійської флотії, адмірала сера Годжа, радити над витвореною ситуацією.

Ця подія, яка є по суті бунтом кільканадцяти тисяч англійських моряків, викликала у цілому світі величезну сенсацію. Пригадують, що це чи не перший раз в історії Англії і її морської сили, трапився такий випадок. Усі часом повні подоби того своєрідного бунту.

Його підлога справді суто-матеріальна. Відмову виконати кожний черговий приказ моряки інаугурували співом британського національного гімну. Розпочали день бунту окликами на честь короля. Не дозволили собі на ніякі погрози супроти старшин, ані тим менше на якінебудь словні чи чинні зневаги. Вони „лише“ застрайкували та попереджали командантам петиції. А проте — застрайкували, відмовились від усяких робіт, і старшини були примушені зайнятися наливом та всіми тими чорними роботами, без яких великанські плаваючі твердині не тільки стануть на морі нерухомо, але й могли у великій мірі зіпсується.

Був це, так мовити, чисто „професійний“ страйк, але страйк в інституції, якої адисциплінованість та організованість увійшла від віків просто у пословицю. Але тут теж показалася знову у цілій величчії подиви гідна мудрість керманічів Вел. Британії. Замість такий непослух адусити репресіями військового характеру та одночасно старатися строгими репресіями заходами затіти всю прикру справу, англійський уряд виводить цілу цілу правду перед народне заступництво (парламент), а військова влада її нааустріч морякам для мирного поладнання справи. Таким робом з одного боку цілий наріл має змогу журливо призадуматися над повагою ситуації у державі, а з другого боку держава (військове зверхництво) зберігає собі на будуче вірність і дисципліну воєнків (моряків). Чималу роль грає тут теж своєрідний затишний (отже до бровальний) характер набору (рекрутації) до англійської флотії. У зв'язку з цим характером своєї служби моряки мають „право“ страйку

як протесту проти одностороннього зломання умови павшу.

Очевидно, що для подія має величезне і політичне значіння, і то у світовому масштабі. Каже про це коротка телеграма з Берліна: тамопісія президент поліції закрив на місяць комуністичний шовінізм „Foge Fane“ за оголошення привітної телеграми німецьких комуністів до збунтованих англійських моряків. Німці відразу зорентувалися, що найбільше виграти може тут III. Інтернаціонал, використовуючи нагоду для переспарення Англії з Німеччиною та для збільшення своєї акції в обидвох тих державах. Поки що англійські моряки вчинили з їх своїх збірів, а навіть денеде повстання до води, агітаторів, що виланди з комуністичною пропагандою. Але їх сама поява на тих зборах є трівином месенго і для Англії і для цілого культурного світа.

3 церковних справ.

Ухвали унійного зїзду в Пинську.

На уніїному зїзді в Пинську, що відбувся в днях 1.—3. вересня ц. р., після вислухання рефератів — о. Урбана „Про теперішній стан православ'я в Польщі, Росії та інших країнах“, о. проф. Свірського „Про основні різниці між католицькою і православною моралю“, о. д-ра Г. Галуцінського „Про право безжестокості серед духовенства у східних церквах“, о. д-ра Ішака „Про спосіб оживлення і розповсюдження культу Найсв. Тайн у східному обряді“, о. проф. Кулака „Про мету й організацію пинських уніїних зїздів“ — ухвалено такі постанови:

1) Друга унійна конференція у Пинську після вислухання реферату о. д-ра Ішача і переведення дискусії признає потребу оживлення культу Евхаристії в церквах східно-слов'янського обряду через: а) освідомлення і переведення в діло а занедбаних церков аказівок і практик того культу, які є в св. Літургії і в її розділах та в творах Отців Церкви; б) організацію братів Найсв. Таїн серед народу й молоді; в) відновлення — за дозволом Ап. Столиці — окремого свята Найсв. Евхаристії, яке існувало колись на цій території і яке досі сутешній православний нарід святкує та здержується в той день від праці; г) проповідування про Найсв. Таїнн, заохочування людей до дуже частого св. причастія. Всі практики культу св. Евхаристії мають бути припоровлені точно до східного обряду.

2) П. уніїна конференція в Пінську уважає за кінцеве так інтерпретувати в католицькому дусі справжнє значіння слова „православний“, аби його уживання в літургії чи поза нею не давало притоки до якогонебудь помішання понять.

3) II. унійна конференція в Пилиську уважає за потрібне повчати народ про минуле церковної єдності, яка тут колись існувала.

4) П. уніція к сиференція в Писеьку уважае за вказане плачеркнуги засаду природного права і постійної практики церкван, аби в голошені Божого слова в католицьких святихих східного обряду була вживана рідна мола віруючих, отже для поляків — польсьька, для українців — українсьька, для білорусинів — білорусьька, для росіян — російсьька і т. д.

5) II. унійна конференція в Пінську висказує у зв'язку з рефератом о. проф. І. Свіського побажання, щоби приготовлено для ажитку священників східного обряду, які походять з церкви відлученої, підручники теології моральної, догматичної і ін. в доступній для них мові.

6) II. унійна конференція в Пинську признає тоичність періодичних письм, книжок і брошур, призначених для утвердження народу в правдивій вірі, як також письм для поучування польського громадянства про суть веденої унійної акції.

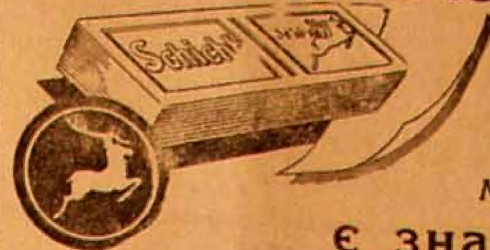
7) II. унійна конференція в Пинську, з уваги на стверджені факти тенденційного освітлювання унійної акції деякими органами польської преси стверджує, що таке поступовання є гідне преси поважної, яка уважає себе католицькою.

Східно-словянський семінар у Дубні.

З цим шкільним роком відчиняється в Дубні на Волині семінар для питомців східно-слов'янського образу, що схочуть посвятитися праці над українною мовою, веденою під проводом Преосв. еп. з-ва М. Чарнецького. Ректором того семіна іменований єзуїт східного образу о. Домбровський (білорусин), що досі перебував в Альбертині.

Обструкція. Свідомість казків для жінок стверджує, що загальнопримітний природна гірка вода „Franciszka Józefa“ є причислення зі знаменитим спієм передовсім у подвійниця.

Важне для Пань Газдинь!

Завдяки знижці фабричних цін тепер у деталічній продажі ідеально чисте і видайне **МИЛО ОЛЕНЬ SCHICHT** **ачно дешевше!**

Поселка Мілена Рудницька про наклепи „Іл. Курера Цодзенного”
(Лист до редакції)

(Лист до Редакції)

Женева, 15. вересня 1931.

Високоповажаний Пане Редактор!

Не відмовте помістити на сторінках Вашо-
го часопису осьяке пояснення: Від довгого
часу присвячує крамиський „Містрояни Ку-
рер Подзвени" моїй особі та моїй громадській
діяльності своєрідну „увагу". Я не вважала
досяг потрібним реагувати на лайки і наклепи
цеї газети з огляду на її відоме становище до-
цільності українського життя. Тому не сирото-
увала я також „інформації", поданих же-
нєвських кореспондентом цього часопису про
мою діяльність у Женєві та зокрема про мою
промову на Конгрєсі Націоналістєв, а якій
по твердженнях цеї газети (ч. 248 з 8 верєснє-
ц. р.), я „сміла обвинувати Польщу. її уряд і владу
безлічю наклепів і брєхєв". Повинна текст
моєї промови є з стєнографічєм протоколєм
конгрєсу і з нього можна переконатися, що я
не говорила ніяких „наклепів і брєхєв", а на-
вєла лише факти про умовини життя україн-
ського населєня в Польщі та про політ

мил. року, коли на порядку дня був конгресу, відбулася справа звітів з положення поодиноких національних груп.

Сьогодні довелося в мої руки число „За-
строганого Курера“ з дня 14. вересня п. р. з
якого довідуюся про мої минулі ескапації в
справі „революційних“ анімів, опублікованих
„Курером“. З огляду на те, що ці „революції“
найбільш деміши відомі в сторінках закор-
донної преси та що вони є однією з засобів по-
борознання української справи на женецькому
грунті, вважаю своїм обов'язком ствердити рі-
шучо, що ніколи в ніякій ні прилюдній ні при-
ватній розмові я не сказала нічого з „не сти-
даєсь ні існування співпраці між німецькою
владою і українцями“ та що „українці мусять
шукати зовнішніх союзників“. Щодя ця вістка,
є злобною вигукною.

Прійміть изслани правдивой до Вас по-
шани

Мілена Рудницька.

Черговий процес за минулорічні підвали.

У вівторок, 22 вересня ц. р. починається розправа проти Івана Мигула і 7 тов., обвину-

начених на злочин держ. зради і зачіпати. Докладніше про це подамо у найближчому числі.

Чи погодиться санація з ендецією?

Поголосили про недалеку згоду в саванційно-ендційній фамілії товчутися за сторінках польської преси не від вий. Прогатуюмо, що особливо тоголосники вони були перед відслоненням пам'ятника Візсона у Познані, кілька місяців тому коли то на те свято мав вїрбути Падеревський. Фуплатор пам'ятника, один із „менши штандарних“ едційі І — старий антагоніст Пізудського. Тоді візразу одержув увагу нахвалювало значення факт, що саванційна преса засміє Падеревського компліментами та наче-під якимом чародійної палочкою притягнула дошку полеміку з едцеками. Падеревський мав замовити на Замку, як гість президента, в Варшаві купила від перця на тому акті замирення поміж першим сїлським президентом Польщі й марші Пізудським та політичними наслідками того замирення. Калалос пресні про конкретні умовки, які булиім то Падеревський доставив (за відшентом своєї дораздички) і про фінасо тої цілії коммюніції, яка вїривалася у відшентим Падеревським прийїзду до Польщі (їїбо то через жадіту жінок). Потім, за якийсь час, знову появилася в саванційній пресї патики про потребу „єдиного національного господарського фронту“, аж ось, в останніх днях, старі тоголосники знову вїбули з візроу силор.

Кажеться тепер про вплив поміж говором в Франції до Польщі ген. Сікорського та селядсько-вільнихими законами розмовами : про недалеку номінацію того генерала. — якого холодно називали в м. марш. Пшездецьким, книжковою помилкою а для останнім на тему польських операцій в 1920 році : х. т. подробиці загальної війни, — на приміра: два енциклі генералів (х. м. Юзеф Галлер) малиб стати інспекторами армії, а в разі міністрів малиб засісти енциклі послідчі портрети мін. хліборобства, торгви і промисла та освіти, при відповідному обсядженні енциклами та енциклами в інших ресортах.

Виделка преса робить ці погоджені за-
лучує і вперто далі намагається на сапаниний
табор. Кілька днів тому була завіт перекона
стаття у „Кур'єрі Львівськiм“ з повенням а-
саличних притичи, чому едидки не можуть по-
содитись в саанаш. Останньою та безумовно на-
дзгелюваною причиною було в тiй статтi приза-
ли, що едидка не хоче поребувати себе разом з
саанашом, змисляється комаромитатiя i такого со-
жух, вiрнiсть в знадок саанаш i в свiтло перекона-
що саме вона, едидка, буде єдиним, без усяких
свiдзгелювань, едидкою вати в Позднiй.

А проте, не поважаючи на ці застереження, сорвавши мир і згоді між таборами емігрантів і емігрантів даліше є північною течією позитивних публіцистів. З цього приводу відома дуже науковий уявляє прине м. м. вчорашній "Век Нова". Автор статті п. н. "Націоналізм згоді" стверджує: "Коли споймаю в двосторонню розпалити розлади обох таборів на життя в державі, то справді, напевно було б додати життям близько сорока чотирьох рішень... Відома, що в області національної і соціальної політики наші сучасники таборів ("область народів") то уявляючи нею життям невинно стверджують і навіть далеко відійти від життя. Це досить не дивно, коли говорять, а, м. емігранція емігрантів на 100 осіб, вартість емігрантів". (Надписання наше — Ред.). Так ось наші байдуже потривалих того, що ми все писали і говорили про мірність національної політики дисципліновані уряді сучасними тесами і практичними наслідками!

Що торкається рідкиці, поміж елітичної і синіцичної, то вона — за думку автора — «де є в садячій натури, лише різні чуттєві і персоніальні». «Між обох таборів ненаважливі особливості». Тому на дивидна, що люди, для яких емоціональний чинник у політиці грає догори гори дуче, — щораз частіше і голосніше говорять про можливість, а навіть про потребу якоїсь співпраці на лівій платформі». Навіть чи до тих порохосос, автор аналізу про дара приймає Гітлера, як «годового речника ідеї національного агоні». Значуче той зокремовано-політичний та фінансово-політичний значіння такої «національного агоні» мовляв факт такої (санаціоно-елітичного) порозуміння «зробив би значимий вражіння головно у Франції», миттєвий би довіри французької фінансери, а потім в дальшій Чергу, як могло би мати дуже монажних фінансових наслідків».

Трудно згадується, що такі арешти справді робили своє і в саванійному і в єврейському таборі та притягували особисті анімалі, пісники, боротьбою за владу, за посади. Тому існують ція вигляди, що лісово невідомо будино єдиними відомими, тілого бою, коли у Гасеті Варшавській", "Курєрі Польській", чи "Курєрі Лівонській" будино читати ішли в честь лісово-них і політичних відомостей міри. Писували, вих і в різних "журналах", "Гасеті Польській" : "Светі Польські" — символічно політичного ро-пому Романа Лівонського в Станіслава Гасет-ського.

Небуденна малярська виставка.

В неділю 20. ц. м. в год. 11.30 відкрила в „Національній Музею“ при вул. Мохнацького свою Першу Виставку „Асоціація Незалежних Українських Мистців“ (А. Н. У. М.) з участю запрошених французьких, італійських і бельгійських мистців та Української Паризької Групи. Це взагалі перша цього року виставка у Львові. Вперше Львів має нагоду бачити картини деяких сучасних славних європейських мистців, що згодилися дружно виставити свої картини поруч українських артистів, уже відомих і молодих надійних талантів.

Виставка має понад 120 експонатів з участю більш як 40 артистів. Із чужинців слід згадати: Пікасса, Фужіту, Дерена, Громера, Моділіані, Шагала, Дюфі, Ансільона, Баянша, Задкіна, Жанена, Лега, Дю Марборе, Олі, Северіні, пані Тернер, Тоцці та Удо.

Між численною публікою на відкритті можна було запримітити й не-українських відвідувачів. Виставка матиме безсумнівно великий успіх і зацікавила вже чужинців. У найближчих днях присвятимо їй окремі ширші згадки.

Українські справи в Женеві.

Телеграми нашого кореспондента.

Справою українських петицій до Ліги Націй займався Комітет Трьох у п'ятницю. В суботу пополудні отримали ми в цій справі телеграму від нашого женецького кореспондента такого змісту:

„ЖЕНЕВА (19. IX. 10. год. рано). Тому, що Комітет Трьох признав відповіді, дані польським урядом невдовольними, зокрема аргументи щодо Голука та невідповідальності організації, порішив учора передати українські скарги Раді Ліги. Завтра Рада призначить референта на найближчу сесію“.

В неділю вполудне наспіла друга телеграма такого змісту:

„ЖЕНЕВА (19. IX. 8. год. веч.). Сьогодні Рада Ліги після справознання представника Японії рішила відложити українські петиції до сесії в січні, щоби можна простудіювати обширні акти в цій справі“.

Ці вістки потверджує й півофіційно „Газета Польська“ з тим, що вважає таке рішення Комітету Трьох і Ради Ліги корисним для Польщі. Зате женецький, видаваний поляками „Journal des Nations“ поставився до цього рішення крайно критично, нарікаючи на односторонність Комітету Трьох. Про минулорічну пацифікацію висловлюється, що засоби репресій, ужиті польським урядом, „були дуже помірковані в порівнянні з тим, що мало місце в Індії“.

Дорога політична забава.

Генеральний секретаріат Союзу Народів представив бюджетовій комісії зібрання Союзу бюджетовий прелімінар майбутньої конференції в справі роззброєння, що має відбутися в Женеві з початком лютого 1932 р. Провізоричні обчислення виказують, що ця конференція буде коштувати Союзу Народів 4 мільйони золотих франків. З тої суми на самі друки преліміновано

2 мільйони фр., 1.200 тисяч призначено на платні для додаткового персоналу, 140 тисяч на комунікацію, 360 тис. на технічні й письмнні прилади, 50 тисяч на репрезентаційні кошти, 50 тисяч на службові поїздки і решту на непередбачені видатки. Прелімінар числиться з тим, що конференція потребає 6 місяців.

Японсько-китайська війна.

В китайській провінції Манджурії біля Мукдену розгорілися 18. ц. м. нагло між японськими та китайськими військами криваві бої. Війна вибухнула несподівано, без зів'язання дипломатичних зносин між обома державами, без формального виповідження. й прибирає щораз більші розміри. Хто властиво розпочав війну? Китайці кажуть, що Японія, японці, що Китай. На основі інформації з японських джерел відділ китайських воєнних справ на японську сторожу, щоби висадити міст на південно-манджурській залізниці, що знаходиться під японською адміністрацією. У відповідь на це японські війська збомбардували Мукден і зайняли його. Зате китайський губернатор в Мукдені заявляє, що японські війська зовсім без причини розпочали бої. На основі інших версій глибою причиною збройного конфлікту є справа вбивства японського капітана генерального штабу Накамури. Сталось це ще в липні ц. р. в Манджурії. Японський уряд обвинувачує це вбивство китайцям і зажадав переведення слідства та строгого покарання винуватців. Тимчасом манджурська влада не зробила в тія справі нічого і зовнішні з відповіддю на японське домагання. Наслідком того японці розвинули в Манджурії сильну агітацію проти китайців і довели до збройного конфлікту.

Бої за Мукден були криваві. Японська артилерія збомбардувала північну частину міста, після чого піхота заняла ціле місто. Китайці втрачали при тім кількасот людей, японські втрати були незначні. Заявляючи Мукден, японці висадили залізничні мости в кількох місцях і зайняли важливі стратегічні точки в Манджурії, розбили китайські відділи. В бою за Гань-лінь японська кіннота китайської піхоти.

В цілому Китаю приступлено до мобілізації військових сил. Китайські генерали рішили зібрати мільйонну армію, щоби дати відпір японському наступові. Одночасно японські кораблі довозять нові війська, а японський штаб переїздить з Дайрен до Мукдену.

Які дальші плани Японії в цьому конфлікті, важко передбачити. На думку англійської преси Японія вважає теперішній мент найвідповіднішим для забезпечення свого стану посідання в Манджурії. Китайський уряд заангажований у внутрішній боротьбі з комуністичними течіями. Англія та Америка мають свої клопоти, отже Японія має зовсім вільну руку на Далекому Сході. Сяк чи так, японський конфлікт опреться об Союз Народів, якого членами є обі ворожі держави.

Зачувати, що представник Нанкіну пропонує Чанг-Цу Ліянгові в Кантоні заключити порозуміння та створити спільний фронт проти Японії. Можливо, що колиб прийшло до такого порозуміння, то наступить димісія диктатора Нанкіну Чанг-Кай-Ші.

Більшовицька преса нараховує військові сили Японії, які можна вжити в Манджурії проти Китаю, на 2 повні дивізії й около 5.000 збройних поліцаїв. На корейсько-манджурським кордоні є також дві дивізії, готові кожної хвилини до бою. Крім того японського війська в самій Кореї за 24 год. можна перекинути до Манджурії ок. 10 дивізій.

ЯПОНІЯ ХОЧЕ ПЕРЕГОВОРІВ.

Японський уряд повідомив Чанг-Цу Ліянга, що військову акцію покінчено і надійшов час переговорювати. Перша стріча делегатів обох сторін мала відбутися 20. вересня.

Нові бої.

Райтерова Агенція довідується, що 20. вересня попол. почалися наново бої на залізній шляху Пекин-Мукден, на південь від Мукдену та тривали до пізньої ночі.

Голова „Просвіти“ поважно занедужав.

В суботу (19. IX.) занедужав дуже поважно голова Т-ва „Просвіта“ посол Михайло Галушчинський. Стан недуги грізний і досі не можна сказати нічого ні про поправу ні про дальший її хід. Від 1. год. вполудне в суботу не віданскав він досі (12. год. попол. в понеділок) притомности. Вістка про недугу одного з чільних наших громадян і діячів викликала в широких колах львівського громадянства поважне затрівоження і співчуття. Про дальший хід недуги будемо повідомляти наше громадянство на сторінках „Діла“.

Слідство

в справі трускавецьких подій.

Слідство щодо трускавецьких подій увійшло в головну свою фазу. Для його переведення прибув до Трускавця суддя для справ особливий ваги, висланий Апеляційним Судом у Варшаві, Скоржинський. Своє урядування почав він від місцевих оглядин і студій дотеперішніх актів. Від часу його приїзду не можна було бачитися зі суддею, щоби передати йому бажання і внесення арештованих. Щойно дня 18. ц. м. інтерв'ював у п. Скоржинського аля. д-р Витвицький і наслідком тої інтервенції дозволено від 21. ц. м. в'язням, примішеним в карнім заведенні в Дрогобичі на Гірі, доставляти харч, теплий одяг, постіль і книжки. На днях будуть в'язні переслухані і після того зможуть бачитися з ними їхні рідні. При тому ввечері слідчий суддя правого заступника арештованих, що кожного з них відвідав у в'язниці прокуратор Окружного Суду в Самборі, розпитує про в'язничні обставини. Трьох арештованих, між ними Ярослава Падюха, випущено на волю. У в'язниці остають ще: Бутрий, Лев Сенишин, Лев Крисько і Володимир Кобильник.

ОСТАННІ ВІСТІ

РОЗПРАВА ПРОТИ Б. БЕРЕСТЕЙСЬКИХ В'ЯЗНІВ.

Президент IV. віділу карного окр. суду у Варшаві визначив розправу проти б. берестейських в'язнів на 26. жовтня.

БУРЕВІЙ У ЛЮБАЧІВЩИНІ.

Любачівщину навістив страшний буревій, головною с. Олешичі. На фільварку кн. Сапіги завалилася стіна мурованої стайні та потовкла 5 людей, а 8 коней збила. Буревій позривав кріпалі з фільварочних будинків і повиривав старі дерева з корінням. Також в інших місцевостях у півн.-сх. часті повіту заподіяв буревій великі шкоди.

АНГЛІЙСЬКИЙ БАНК ЗДЕРЖАВ ВИПЛАТИ В ЗОЛОТІ.

Англійський уряд рішився з 20. вересня адержати приноворювання постанов закону про парітет золота, який то закон зобов'язує Англійський Банк продавати золото по устійненій ціні. Проект закону, який уповажнює уряд адержати виплату в золоті пропозають парламентові 21. вересня.

21. вересня біржа в Лондоні була вже замкнена. Не відчинять її і завтра. Постанову про замкнення біржі видаватимуть щодня.

СПОРТ.

ЛІГОВІ ЗМАГАННЯ.

Львів. Легіа—Чорні 3:2 (2:0).
Краків. Краківія—Варшавянка 1:0 (1:0).
Варшава. Рух—Польонія 4:2 (0:2).
Познань. Варта—Лехія 5:0 (3:0).

ЗА ВХІД ДО ЛІГИ.

Варшава. ЛТСГ—Окра 1:1 (0:0).
Краків. Наппуд—Подгуже 6:2 (4:1).
Познань. Легіа—Гриф 0:0.
Гродно. 82. пп.—78. пп. 4:2 (1:1).

ЗА ВХІД ДО А-КЛАСИ.

Львів. Бяли Ожел—Чувай (Перем.) 4:1 (2:0).

ТОВАРИСЬКІ ЗМАГАННЯ.

Львів. Погонь—Н. Сокол 4:0 (2:0).
Львів. Олд Бой—Гасмоней 8:1 (3:0).
Львів. Чорні I. Б.—ТШЛ 3:0.

— Боротьба з безробітним в Америці. Вели-

З доуваганні Вид. Спілки. Діаг. Діаг.